

til en Savage Rose-koncert, og de blev på scenen under oplæsningen, og hyldede ham bravt sammen med et vildt positivt publikum. Men med Dans kammeratlige lune og varme, der nu sprudlede igen, syntes han at jeg skulle tage en af pauserne. Og mærke Stockholm.

Og i min ungdommelige og flabede uskyld læste jeg et par tekster imens at bandet forlod scenen, og kun Dan og en lille trøstende klike applauderede. Alt imens jeg lå på scenen, og troede jeg havde opfundet et nyt udtryk. Dan fulgte mig til toget. Verden var nu så fjern. Elskede Dan, en ven for livet. En krum silhuet af menneskelys på vej tilbage til hotellet.

SAMFUNDS-SNUSENDE ROMANTIKER

Et tiår som firserne går, og det går faktisk meget hur-

tigt. Dan Turéll scorer en ny stor genresucces, med sine mange krimier om den navnløse detektiv. Men det er stadig lyrikeren Turéll der ånder indeni, der bliver bare strøget et par kommaer i linieføringen, og i stedet smidt et par mord til skue, til udfyldelse af pause og luft.

Ellers er det stadig den samfundssnusende romantiker, der finder sine passende sociale kroge at pille og rode i. Vores forhold fortsætter som inderligt strejfende, ja smukkere kan det vist ikke siges, inderligt strejfende. Der bliver aldrig tale om noget tæt besøgende hinanden venskab, men om en bekymrende nær kærlighed. Vi strejfer sammen på de årlige receptioner, altid vores fælles bord i Borgens hyggelige gamle have, og et par Underberg i min brystlomme, for helt at genkalde øjenkontakten.

Det er kammeratskab af bedste skuffe, og Dan er

Som Dan Turéll så ud i 1974, 1984, 1992 og hans sidste hvilested på Assistens Kirkegård. (Fotos: Jacob Maarbjerg, Finn Frandsen og Morten Langkilde)

aldrig bange for at slå en prober verbal næve for min ulydige digtproduktion. De kunne bare komme an. Han var et forfinet lys i mørket. Og vores faste sommerdøsedaseinventar, oplæsningerne ved Peblinge og Holte Sø, altid festligt sat i scene af en Jørgen Bo, som desværre også er borte nu.

Sikke somre med lyrik, veteranbiler, og limousiner sågar, båndet spandt stadig i disse somre. Fantastisk at vi aldrig faldt i vandet fra hådebroen. Man holdt på vandet til skumringen, og så ladede man sit siv. Ikke alt deler man med København.

LIDT KRAKELEREN I NY OG NÆ

Hvor tæt kom man så på Dan, når man nu aldrig havde været med i hans inderste cirkler? Helt helt tæt, til man ikke kunne komme tættere på, og hvad var så det? Det var til man nåede linsen i hans brilleglas, her forsvandt al stedseans og man for vild, derinde havde han hele verden for sig selv.

Og vel også dens skuffelse, denne trætte bitterhed, uretfærdigheden, som kun meget sjældent løb over hans eftertænksomme mund. Men måske nok lidt krakeleren i ny og næ, sikkert i ølskummet en sen natte-time. Men han sagde ikke noget, det var bare dette pludselige humørskift. Hvorfor var han ikke kommet på finansloven. Havde det hunkne Danske Akademi mon glemt hans initialer. Men han fik aldrig en prishilsen fra Rungstedlund. Han var nok alt for littererende.

SOM I EN RING VENDT TILBAGE

I foråret 1993 er der fernisering og digtoplæsning på Galerie Knud Grothe i Nordsjælland. En smuk smuk aften inden det skulle blive rigtig sommer. Jeg husker ikke mere hvem der ellers var med. Alle disse Nab har vist også en spærring i sig. Dan Turéll dog. Men vi ventede og ventede, for selvfølgelig kom han da. Og en times tid senere dukkede han så lavmælt, næsten overfølsom op og afleverede sit sæt.

Og når man nu havde hørt Dan læse op, ja måske hundrede gange, så var der selvfølgelig afsæt, der var mere vellykkede end andre. Men her denne aften, var det alvormanden Turéll

med sit sublime og næsten ikke medkommenterende digtorværk, der læste og læste, fra det der skulle blive hans sidste bog. Digtsamlingen, Tja-a Cha Cha.

Dan var som i en ring vendt tilbage, til det der optog ham i de første fyrre bøger, skriften, dens væsen og uvæsen. Der var meget stille i galleriet, meget meget længe efter, men her var noget der mere end bare lå på sinde. Det fornemmede alle, først senere forstod vi hvorfor.

Vi har alle en klassikerhyld, og på den må jeg tit have fat i de to Dan-bøger der bevæger mig dybest. Næmlig, Nytår i Rom, fra 76, om kærlighedens overlegne overtag af liv og alvor, når forelskelsen er den bestemmende luftning. Simpelt hen den smukkeste kærlighedsbog i nyere dansk digtning. Og så, Tja-a Cha Cha, fra 93, en næsten Bogarsk resignation og ydmyg stærk accept, nemlig af tiden uden fremtid. Men hvem kunne dog også vide.

KRÆFTSYGDOM AF MANISK KARAKTER

Vi spadserede ud på aftenen ned ad en doyen hovedgade, vi havde lyst til et glas skummende porter et sted. Så siger Dan henvendt til min kone, Bodil: - Jeg forstår ikke, hvorfor du altid er så positiv. Hun svarer som det ligner hende, det kærlige ærlige asen: - Det er da blandt andet på grund af dig Dan. - På grund af mig, svarer Dan med et ansigt som lagt i papir, der stadig var næsten alene med hemmeligheden.

I sommeren juni 1993 lækker Dan Turéll så for sin kræftsygdom til offentligheden. Den var af uforfærdende fart og manisk karakter som hans eget liv. Dan Turéll dør på Rigshospitalet den 15. oktober 1993. Det tomrum mindes vi i dag den 19. marts, hvor Dan Turéll ville være fyldt 50 år. Æret være hans minde. Gadedreng og gavtyv, vores forsonende elskelige Onkel Danny.

AF F. P. JAC